

PESCARUL

STOMFF ANDREI AUREL

PESCARUL

Barca pescarului trage la mal.
Vâslele cad pe nisip, obosite.
Pupa tresaltă lovită de-un val,
Și omul coboară, cu gesturi tocite.

Își saltă pe umăr harpoanele ude
Și leagă parâma de-un colț de epavă.
Marea îl strigă dar n-o mai aude
Căci hula îi toarna-n ureche, otravă.

Erau două bărci la un singur năvod.
Plecasera-n zori, să-și încerce norocul.
În zilnicul lor transhumantic exod,
Menit să sfințească și timpul, și locul.

Nici nu-și amintea cum venise furtuna.
Lăsaseră plasa la mijloc de ape.
Pierea, estompată în zare, laguna.
Cumplit de departe și totuși aproape.

Deodată, se rupse zăgazul ceresc,
Și fulgere albe răzbat printre nori.
În bărci, câte-un strop de destin omenesc
Încearcă s-alunge ai morții fiori.

Se-amestecă cerul cu apa sărată,
Strivind orizontul, văzduhul, lumina.
E lumea cu dosul în sus, răsturnată
Și fulgere, bat, între nori, tamburina.

De mult nu mai știe pe unde-i pământul
Și barca cealaltă, de mult n-o mai vede.
Se lasă purtat încotro bate vântul
Și totuși mai speră. El încă mai crede.

Nu vrea să se lase strivit de stihii,
În lupta cu moartea, mai poate învinge.
Acasa-l așteaptă, soție, copii,
Și gândul acesta nimic nu i-l stinge.

Furtuna se zbate, deja obosită

Iar cerul își caută vechiul lui loc.
Departe, se vede laguna dorită.
Pe țărm, cineva, aprinsese un foc.

Vâslește și plânge cu lacrimi uscate.
Se-apropie țărmul dar nu mai sunt doi.
E viața lipsită de orice dreptate.
Acum va avea și mai multe nevoi.

Și ceilalți copii au nevoie de pâine,
Să poată să crească, la fel ca ai lui.
Acum vrea să doarmă, măcar până mâine.
Ce moale e patul și pare gălbui.

L-au cărat de pe plajă, vreo șase femei
Cu fețe brăzdate, cu trupuri firave.
De lacrimi sărate, aveau ochii grei.
Vreo șase femei de pescari, femei brave.